

несгодны обстоятелства поклащахъ въ основаньето едвамъ подновенныйтъ престолъ на царството. Никой отъ неговытъ основатели или възобновители не остави сынъ, който да може да го наслѣди; макаръ Асѣнь да имаше двама — Іоаннъ и Александъръ, обаче по възрастьта си, тѣ трѣбаше да устѣпѣтъ престола на чича си, третій и най-малкъ братъ отъ Асѣнева родъ —

§ 39. Іоаннъ I Асѣнь или Иваница
(1196—1207).

До 1188 или 1192 год. Іоаннъ стоя като заложникъ на мира въ Цариградъ, отдѣто послѣ побѣгнѣхъ и са крыѣше нѣколко време въ балканскытъ горы. Бойтъ, който са бѣше прекратилъ малко, пакъ пламнѣхъ по върховетъ на Стара-Планина и въ сѣверна Тракія, жителитъ на която, Българи, настоятелно искахъ пакъ присъединеніето си на българскыя прѣстолъ, отъ който бѣхъ силомъ отцѣпени слѣдъ Асѣневата смъртъ, ако и да съставяхъ вече особенно княжество подъ върховната власть (*souveraineté*) на императора. Тѣй Иваница пріе юздытъ на царството подиръ двамата си по голѣмы братѣя на 1196 год. и, въ продълженіе на дѣятелното си правленіе, неусыпно залѣгаше да даде на Българія политическа и черковна независимостъ.

« Времето, въ което Българія са намѣрвала подъ властью на Византійцѣтъ, казва Палаузовъ, ⁽⁷⁾ е найтъмно не само въ духовно, но и въ политическо отношеніи. Въ времето на Асѣневцы значеніето на Българската черква и стремленіето къмъ народното развитіе ставатъ по-ѣсны. Ный виждамы сжщото направленіе като при Бориса и Симеона, сжщия про-

(7) Гл. Унія въ царуванъето на Іоанна I Асѣня (българ. книж. отъ 1858 год., ч. I, кн. 2, стр. 53.)